

ТРИЛОГИЯ: АЛХИМИЯТА И МАСОНСТВОТО

ЧАСТ 1.

Божествената математика на алхимиците или Тайните на готическите катедрали

1. Какво е алхимията.

Алхимия е производно от арабски: ал-кимия, втората съставна част възхожда към египетския корен кхим- „черен“. Според някои, алхимия означава „черно изкуство“. Може би наименованието се дължи на това, че черното олово е важно вещество в алхимичните опити.

Според други, произхода на древното изкуство идва от старото наименование на Египет - Кхем, означаващо черен, поради цвета на почвата.

Според трети,названието алхимия идва от словосъчетание на древни думи, означаващи трансмутация /свързвам, смесвам/ и осветяване на тъмнината/чрез вечния огън-един от основните символи на алхимията/, осветяване на душата и вътрешния център на човека.

Официалните източници сочат, че началото на алхимията е в Египет и Месопотамия, оформя се като наука около III-IV век и през средните векове се развива като тайна наука, в чиято основа е умишлено тиражираната представа за превръщането неблагородните метали в злато и сребро.

Древният Египет е исторически приетата лълка на алхимията, но нейното начало идва от времената преди Атлантида. За неин родоначалник е считан бог Тот – един от най-древните и загадъчни богове на Западен Египет, почитан като основоположник на науките и изкуствата, изобретател на писмеността и покровител на библиотеките. На него се приписва и изобретяването на везните, на водния часовник и мярката за дължина (лакът).

В древни източници се отбелязва, че от тази полуфантастична личност са останали надписи. Жрецът-историк Манетон пише, че е взел сведенията за прастарата история на Египет от надписите, направени от бог Тот със свещени йероглифи. **Тези надписи били изсечени на колони**, намиращи се в страната Сириат (загадъчна местност, неидентифицирана и досега). След потопа те били преведени и записани в книгите от Агатодемон, син на втория Тот, и скрити в подземията на храмовете. По други сведения, бог Тот е написал 42 тайни книги, наречени “Душата на Ра”, в които била вложена цялата негова мъдрост и знания.

Изминават столетия. Египетските занаяти се развиват и усъвършенстват благодарение на нуждите за задоволяване потребностите на привилегированите класи.

Оживената търговия с други народи допринася за разпространяването на египетската алхимия в Гърция. Гръцката философия и по-специално Аристотеловата физика предава на александрийската школа идеята за превръщането/трансмутацията на елементите. Според питагорейците числото седем е свещено, седем са и металите. Те са свързани със седемте планети (Слънце – злато, Луна – сребро, Венера – мед, Марс – желязо, Сатурн – олово, Юпитер – калай и Меркурий – живак).

През VII век арабите завоюват Египет, и не само запазват културата му, но и продължават да развиват древните традиции. В трактатите от тези векове, за първи път се споменава думата “алхимия”. В този период се ражда човекът, считан за основоположник на средновековната алхимия – Абу Муса-Джабир ибн Гайан, наричан още Гебер (VIII – IX в.). До нас са достигнали съчинения, подписани от него (“Книга на седемдесетте”, “Книга за отровите” и др.).

Главната заслуга на арабските алхимици се състои в създаването на първата рационална фармация. В редица арабски съчинения по алхимия се споменава и за някакво необикновено лекарство – “Питейно злато”. Арабите и по-късните им “колеги” – европейските алхимици – възхваляват неговите универсални свойства, сравнявайки го с прословутия “елексир на младостта”. Сведенията за него са обгърнати с такива алегии и мистични окраски, че и до днес не може да се установи истинската му същност и свойства.

За осъществяването на заветната цел– трансмутацията на елементите, арабските алхимици въвеждат ново понятие: “Философски камък” . Според тях, философският камък спомага за превръщането на металите, като прибавянето му към неблагородно вещество превръща последното

в злато. На това са давани различни наименования: велик магистър, червена тинктура, велик елексир и др.

Ето езотеричното описание на философския камък:“Има само една природа. Ти можеш да я разделиш на три , трите да събереш в триединство, като от тях да получиш едно. Това е философският камък!”

2. Връзката на алхимията с масонството- оперативно и умозрително.

Има теория, че оперативното масонство, е изградило готическите катедрали като философски убежища на Древното знание, на алхимиците, като вградили в гигантските каменни книги древни посвещенчески тайни. Съхранили под символиката на християнската иконография синтезираните формули на херметичното изкуство, готическите катедрали са хранилища за знанията на антични култури, овладявали чрез магия, наука и религия тайните на Вселената.

Според алхимиците преди хилядолетия е съществувала една единствена велика религия, подчиняваща законите на природата. Законът на числата например е свързан със серия математико-геометрични отношения, продиктувани на човека лично от Бога. Ако храмът е построен съобразно тези свещени пропорции с вплетени в строежа равностранны триъгълници, окръжности и арки, той се превръща в гигантска антена приемник, прихващаща божествената сила. Ако се спазват тайните индикации на древните архитекти за правилното разположение на камъка, тухлата, стъклото и останалите строителни материали, декорирани с магически символи като розата и кръста, катедралата антена се превръща в усилвателна магнитните и електрическите потоци, идващи от земните дълбини. Корените на тази типично езическа теза се крият в геомантията - стара научна дисциплина на народите от Северна Европа, които считали, че планетата ни се пресича от плътна мрежа от невидими енергийни канали. Древните са изграждали своите монолитни храмове като Стоунхендж, Ейвъбъри и Карнак по протежение на тези живителни линии и геобиологични възли, след което боговете по-лесно слизали на Земята, а медиумните способности на хората и паранормалните феномени нараствали многократно.

Светът на херметизма е изграден от елементи на еврейската кабала, египетската магия, келтските култове, саксонското езичество и християнския гностицизъм с привкус на питагорова геометрия.Обединявайки символите на различни религиозни философии, алхимиците са сътворили магическа азбука, понятна само на посветените. Херметистите са общували чрез тези идеограми, прибъгвайки до остроумни кодове и поетични синоними, като така са избягвали риска да бъдат разкрити от Инквизицията. Доминиканските монаси са докладвали на светите служби за каквито и да е книги, съдържащи еретични твърдения, затова алхимиците са редактирали текстовете си с неразбираеми азбуки или само с рисунки. Прелиствайки например "*Liber Mutus*" ("Нямата книга"), непосветеният вижда само серия от абстрактни илюстрации, криещи сложни символики. Подобни са и посланията в барелефите на катедралите, съдържащи според алхимиците четворен смисъл - символичен, езотеричен, конструктивен и мистичен.

Тези гигантски книги от камък са изградени, като е копиран планът на Храма на Йерусалим, построен през първото хилядолетие пр.н.е. от цар Соломон в почит към вечния бог и с призив за братство между хората. Според легендите Соломон е възложил издигането на храма на прочутия архитект Хирам, специалист по магическите значения на числата, и на неговия кръг ученици. Именно този кръг е погледнал към бъдещето и е оставил в наследство на масонството и на средновековните алхимици проектите за изграждането на готическите катедрали. Храмът на Йерусалим е най-свещеният символ на алхимическите общности, а от 1700 г. стилизирана версия на плана на сградата фигурира сред символите на масонството. **Масонското учение е в пряка връзка и е пряк наследник на херметизма. Приели и съхранили древни философски и зидарски тайни, масони и алхимици ги пренасят чрез готическите градежи към съвременето.**

Блестящите катедрали на Париж, Бурж, Шартър, Прага и Милано крият в камъка си безброй мистерии. Преди всичко готическият стил възниква внезапно на обществената сцена, без каквато и да е еволюция, а това е нещо необичайно в историята на изкуството, като се имат предвид предишните архитектурни стилове, например романския, и придава достоверност на хипотезата за тайната архитектурна техника, запазена през вековете. Новите църкви възникват върху свещени археологически места, абсидата на базиликите е обърната на югоизток, така че влизащите вярващи да се придвижват към Ориента, т.е. към Йерусалим, а сред библейските изображения на

барелефите и стъклописите в епизодите, свързани с Исус и със Стария завет, са маскирани езотерични и окултни тайни. Под статуята на Черната Богородица например се крие идолът на Забулената Изиди - богинята на фараоните от Египет.

Какво е истинското значение на символите, вплетени в готическите катедрали?

Разгадавайки тайната азбука на алхимията и философския камък, виждаме, че дървото на Едем е земният рай или Дървото на живота от култа за дъба на Додона, философският живак е възкресяващата божествена вода, природата и хаоса. Животните са химическите елементи, като лъвът и бикът олицетворяват земята, орелът - небето, рибите - водата, драконът - огъня. Планетите са металите, използвани при алхимическите реакции, фонтанът е лабораторната колба, змията е Меркурий. Някои от тези символи крият тайната за единението на благородните метали и за превръщането на простия метал в злато.

Тук има едно голямо НЮ-Алхимиците са се опитвали не само да превърнат обикновения метал в злато, а да преработят суровината на човешката личност в златото на един осветлен дух. От тази гледна точка целта на алхимиците не е материално богатство, а възвисяването на личността и обогатяването на духа. Трансмутация на личността, на духа-познато нали, да превърнем необработения камък в обработен кубичен камък, пасващ на градежа.

Розата символизира Светия Граал, печатът на Соломон е йероглифът, посочващ времето, необходимо за приготвянето на философския камък. А дяволът със свещ на главата не е Луцифер, а символът на алхимическото познание Бахомет. На ръцете на Бахомет са изписани латинските думи "solve e coagula" (разтвори и коагулирай) - двете фундаментални химически процедури при трансмутацията на материята в алхимическите лаборатории.

Интересно е, че винаги в историята е имало кралски родове, кралски линии и отделни крале, владеещи и/или търсещи древното знание, както и тайните на алхимията. Те изграждали собствени замъци, параклиси и храмове по принципите на тайното знание. Един от най-типичните примери за храмовете на кралете-алхимици е осмоъгълната крепост Кастел дел Монте в Пулия, Италия, седалище през XIII в. на Фридрих II. Следвайки посвещенческите принципи за философските убежища, Фридрих II се обърнал към архитекта езотерист Филип Кинард, който при изграждането на Кастел дел Монте се вдъхновил от плана за Храма на Соломон. Замъкът е съставен от два концентрични осмоъгълника, вместиращи осем трапецовидни зали. Ориентиран по оста Йерусалим-Англия, входният портал води към Камерата на майстора - обширна зала, в която по време на слънцестоянията около императора са се събирали водачите на осемте световни рицарски ордени.

Замъкът е построен върху древен храм, от който е била съхранена статуята на бог с бронзов ореол на главата. В метала на статуята била вдълбана фразата: "Когато слънцето изгрее в календите на май, главата ми ще стане златна". През 1073г. един сарацин разгадал енигмата. На 17 май той разкопал мястото, върху което се проектирала сянката на главата на статуята, и открил богато съкровище, послужило му за изграждането на първия вариант на замъка, завършен от Фридрих II.

Между тевтонските гербове и лъвовете на шведската династия над входния портал е скулптрирана и заобиколената от лъчи мраморна глава на Неизвестния маестро, който според някои специалисти е не друг, а богът на посветените Суфи, обединяващ характеристиките на боговете на евреите, на християните и на мюсюлманите.

Търсейки философския камък, император Фридрих II е прекарвал дните си сред мъдрци, астролози и алхимици. Върху барелеф в една от залите на замъка е издялана следната енигматична криптография: "D8 ID Ca D BloC L P S H A2". Това според изследователите е закодираната химическа формула за производството на злато.

В заключение - по мое лично мнение, алхимията, по структурата на скритото си познание и на защитата си от тайни, е същата като масонството - тайна след тайна, було след було, алегория след алегория. Алхимията е тясно свързана с масонското учение - нейните елементи присъстват от първата стъпка-стаята за размисъл, от инициацията в Iва степен до най-висшата степен.

Най-важните основни символи ги има дори и над мястото на Почитаемия Майстор на стол.

Една от най-важните тайни на алхимията вероятно е тясно свързана с това, което лично за мен е най-важната тайна на масонството - да се превърнеш в посветен, чист от страсти и предразсъдъци човек, в последствие в такъв дух, чийто център е мястото, което ти помага да не можеш да грешиш.

Това се потвърждава и от думите на Карл Густав Юнг, който при изследването на алхимически трудове стига до извод, описан в предговора към превода на "Тайната на Златното Цвете", че "философският камък" е метафора за намирането на ядрото на личността, а "превръщането на обикновени неща в злато" — умението да се управлява вътрешната жизнена енергия. Езотеричната основа на масонството е оставила ясни знаци и напътствия как да постигнем това, с какви инструменти и чрез какви сили. /Това вече ще е темата на втората част/.

Помощни материали.

Кодирана азбука на алхимиците:

Алхимиците са защитавали своите тайни текстове чрез сложен код от символи. Всяка беква от азбуката съответства на някакъв химически елемент или лабораторна процедура. Ето някои разшифровани от специалистите букви:

- A** - бог
- B** - азотна киселина
- C** - концентрирана азотна киселина
- D** - запомни количеството
- E** - ябълков оцет
- F** - златен цимент
- G** - луна; сребро
- H** - позлатена вода
- I** - ваза
- J** - златна душа
- K** - вряща лава
- L** - пепел
- M** - сребърна вода
- N** - наблюдавай; сребърна душа
- O** - сублимирано божествено тяло
- B+** - тяло с проста природа
- C+** - тяло с изтънчена натура
- D5** - ароматна сол
- #** - необработена сол
- Kx** - олио
- P+** - стъклена ваза
- Q** - силен огън от I степен
- Rx** - силен огън от II степен
- S** - изключително горещ огън